

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudkyně Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **L. H.**, zastoupeného Mgr. Janem Švarcem, advokátem se sídlem Vodičkova 695/24, Praha 1 – Nové Město, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2018, ve věci sp. zn. S-MHMP 365707/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2018, č. j. 8 A 92/2018 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 5. 3. 2018 byla Magistrátu hlavního města Prahy doručena žádost žalobce a F. K. o zápis změny provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel. Jako provozovatel měl být dle žádosti zapsán F. K.. Žalovaný však zapsal v technickém průkazu F. K. i jako vlastníka a v osvědčení o registraci vozidla vyznačil, že provozovatel je i vlastníkem vozidla. Na základě podnětu žalobce a F. K. k provedení přezkumného řízení

žalovaný rozhodl usnesením, které pouze poznamenal do spisu, o opravě vad v technickém průkazu a osvědčení o registraci vozidla ve smyslu žádosti ze dne 5. 3. 2018.

[2] Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, jíž se domáhal, aby rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 5. 3. 2018, „*kterým bylo rozhodnuto o změně vlastníka silničního vozidla z L. H. na F. K.*“, bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud žalobu odmítl jako nepřipustnou podle § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), protože mířila proti úkonu správního orgánu, který není rozhodnutím a ze soudního přezkoumání je dle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že zápis do registru silničních vozidel má pouze evidenční povahu. Podle stěžovatele je s účinností od 1. 1. 2015 skutečnost, kdo je provozovatelem silničního vozidla, a kdo má práva a povinnosti z toho plynoucí, dána právě tím, kdo je zapsán jako provozovatel vozidla (případně vlastník vozidla, není-li zapsán provozovatel) v registru silničních vozidel. Zápisem do registru se tak statut provozovatele konstituuje a takové osobě až rozhodnutím o zápisu do registru silničních vozidel vznikají práva a povinnosti provozovatele vozidla.

[5] Žalovaný plně odkázal na své vyjádření k žalobě a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[7] Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] V rozsudku ze dne 11. 2. 2016 č. j. 9 As 281/2015 – 57, č. 3379/2016 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že provedení zápisu změn v registru silničních vozidel patří podle § 158 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, do kategorie tzv. jiných úkonů dle části čtvrté správního řádu, a nejedná se tedy o správní rozhodnutí vydané v rámci správního řízení.

[9] V pozdějším rozsudku ze dne 25. 5. 2017 č. j. 4 As 16/2017, který již zohledňuje právní úpravu účinnou od 1. 1. 2015 a na nějž stěžovatel poukazuje, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*v případě, že žádost o zápis změn údajů v registru silničních vozidel neobsahuje předepsané náležitosti, popř. jí z jiných důvodů nelze vyhovět, ..., je třeba dovodit, že správní orgán v takovém případě musí postupovat podle části druhé správního řádu a ve správním řízení o žádosti rozhodnout...*“. Situace v nyní projednávané věci však byla jiná, žádost o zápis změn předepsané náležitosti obsahovala a bylo jí možné vyhovět, správní orgán však

pokračování

zápis zčásti provedl v rozporu se žádostí, resp. nad její rámec. Závěr tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu tedy v nyní projednávané věci není případný. Argumentace absurdností závěru, že věc až po svém skončení zpětně získá buď podobu správního řízení, nebo podobu pouhého vydání osvědčení, tak není v nyní projednávané věci relevantní. Jen nad rámec nezbytného Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel ve své kritice závěry citovaného rozhodnutí zkreslil a jeho argumentace je mylná (viz dále).

[10] Není proto v rozporu se závěry citované judikatury, jestliže městský soud posoudil úkon žalovaného, jímž vyhověl žádosti stěžovatele o změnu zápisu údajů v registru silničních vozidel, jako (pouhý) evidenční úkon, nikoliv jako rozhodnutí ve smyslu správního řádu, resp. § 65 s. ř. s.

[11] Při vedení evidenčních systémů veřejné správy je naopak běžnou praxí, že zápisy prováděné na žádost dotčených osob jsou považovány za tzv. jiné úkony správních orgánů, zatímco odmítnutí provedení takových zápisů je dána forma správních rozhodnutí. Ta jsou pak zpravidla prvním úkonem v řízení.

[12] Zápis provozovatele byl proveden na žádost stěžovatele a F. K. a v souladu s ní, jeho provedením zjevně nemohla být dotčena žádná veřejná subjektivní práva stěžovatele. Proto v nyní projednávané věci není relevantní ani otázka, zda má být faktická povaha zápisu změny provozovatele do registru silničních vozidel přehodnocena vzhledem k nové zákonné definici provozovatele silničního vozidla vtělené do § 2 odst. 15 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a § 2 písm. b) zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2015 zákonem č. 239/2013 Sb.

[13] V rozporu s požadovanou změnou, resp. nad její rámec, žalovaný zapsal „pouze“ údaj o vlastníku vozidla. Vlastníka vozidla přitom zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla ani jiný veřejnoprávní předpis nedefinuje. Vlastnictví vozidla (movité věci) vzniká na základě soukromoprávního jednání ve smyslu soukromoprávních předpisů, nikoli úkonem správního orgánu. Zápis vlastníka do registru vozidel má pouze evidenční účinky, neboť zapisována jsou práva, která vznikla, změnila se nebo zanikla nezávisle na provedení zápisu do registru správním orgánem, a existence vlastnického práva k vozidlu tedy nezávisí na tom, zda je vlastnické právo k vozidlu do registru vozidel zapsáno či nikoliv. Ostatně ustanovení § 10 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla označuje podání, jímž je požadována změna zapsaných údajů, jako oznámení, jestliže jsou splněny podmínky podle § 6 odst. 3 písm. d) a e).

[14] Zápis změny vlastníka do registru silničních vozidel tedy nepochybně má povahu faktického (evidenčního) úkonu, nikoli rozhodnutí správního orgánu, jímž by se vlastnictví vozidla zakládalo (měnilo, či rušilo), nebo závazně určovalo.

[15] Výše uvedené nevylučuje, že zápisem změny vlastníka do registru silničních vozidel v rozporu se žádostí dle § 10 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla by mohla být dotčena právní sféra osob, jichž se změna týkala. Evidence vozidel i výpisy z ní mají povahu veřejných listin, z nichž lze na osobu vlastníka usuzovat, neprokáže-li se opak [srov. např. nálezy Ústavního soudu dne 23. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 1463/11: „otázku vlastnických práv k vozidlu lze určit rychle a jednoduše, neboť vlastnictví k vozidlu podléhá registraci příslušnými orgány státu a je prokazováno veřejnou listinou (technickým průkazem, osvědčením o registraci vozidla...“)]. Ze žaloby v nyní projednávané věci však žádná taková skutečnost nevyplynula, žalobce žádnou skutečnou újmu nenamítal. Proto nebylo ani

povinností městského soudu poučit žalobce o možnosti ochrany jiným žalobním typem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 357/2017 - 26, ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 As 402/2017 - 41 nebo ze dne 6. 4. 2018, č. j. 4 As 57/2018 - 78, srov. též nález ÚS ze dne 14. 8. 2019 ve věci sp. zn. II US 2398/18).

[16] Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že žaloba nemohla být úspěšná ani v případě, že by soud dal žalobci za pravdu v otázce právní povahy zápisu coby rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s. V takovém případě by totiž bylo nutno za rozhodnutí považovat i následný úkon žalovaného, jímž došlo k opravě chybného zápisu, přesně ve smyslu žalobcova petitu. Tím by ovšem nastal neodstranitelný nedostatek podmínek řízení o žalobě ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v neexistenci rozhodnutí, které má být předmětem soudního přezkumu, a žaloba by nutně musela být odmítnuta.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu